İLHAM VEREN BULUŞMALAR 4

HAYATIMIZDAKİ BOŞLUKLAR

ULUSLARARASI GENÇ DERNEĞİ

www.gencdernegi.org
@gencdernegi

KATILIMCILAR

1. **Abdullah Uyar** – İstanbul Üniversitesi / Sosyoloji
2. **Abdurrahim Özdoğan** – Marmara Üniversitesi / İlahiyat
3. **Alaaddin Serhan Yaman** / Genç Gönüllüler Başkanı
4. **Çağrı Akalın** – Şehir Üniversitesi / Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
5. **Enes Koşar** – Boğaziçi Üniversitesi / Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
6. **Erkam Ünal** – İstanbul Üniversitesi / Türkçe Öğretmenliği
7. **Erkan Balkan** – Gelişim Üniversitesi / Yeni Medya
8. **Esad Mücahit Eskimez** – İstanbul Üniversitesi / Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
9. **Halil İbrahim Gürgenç** – Marmara Üniversitesi / İlahiyat
10. **Hüseyin Taşcan** – Uşak Üniversitesi / İnşaat Mühendisliği
11. **Kamil Aydın** – Üniversite Hazırlık
12. **Mahmut Diallo** – Sabahattin Zaim Üniversitesi / İslami İlimler
13. **Muhammed Külahlıoğlu** - İstanbul Üniversitesi / Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
14. **Süleyman Ragıp Yazıcılar** / Uluslararası Genç Derneği Başkanı
15. **Ömer Ertaş** – Medeniyet Üniversitesi / İşletme
16. **Ömer Şimşek Örs** – Marmara Üniversitesi / Hukuk
17. **Ömer Taha Bayrak** – 29 Mayıs Üniversitesi / Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
18. **Ümit Kuş** – Marmara Üniversitesi / Gazetecilik
19. **Yunus Avcı** – Yıldız Teknik Üniversitesi / Türkçe Öğretmenliği
20. **Yunus Emre Başal** – 29 Mayıs Üniversitesi / Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

İLHAM VEREN BULUŞMALAR – 4

24 EKİM 2019 - İSTANBUL

KONU:
HAYATIMIZDAKİ BOŞLUKLAR

GENÇ'in 14 senelik yolculuğunda binlerce genç arkadaşımızla ilişki ve iletişim içinde olduk, hayırlarda yarışma adına esaslı dayanışmalarda bulunduk, yurt dışı seferleri, projeler, konferanslar, eğitimler, kamplar, şölenler, paneller vs. gibi çeşitli vesilelerle bir araya geldik.

"İlham Veren Buluşmalar" başlığıyla Genç Gönüllüler ile bir araya gelmeyi, gençlikle ilgili önemli ve gerekli gördüğümüz hususlarda beyin fırtınaları yapmayı diliyoruz. Farklı üniversitelerde okuyan, lisans, yüksek lisans ve doktora düzeyindeki Genç Gönüllüler'le, her buluşmada gençlikle ilgili meseleleri esaslı bir şekilde masaya yatırıyoruz. Zenginlik ve renkliliğimizi korumak adına, her buluşmada katılımcılar farklılaşıyor, çeşitli STK'lardan da gönüllüler bizimle oluyor ve farklı bir gündem ele alınıyor.

24 Ekim'de İlham Veren Buluşmalar'ın dördüncüsü gerçekleşti, gündemimizde "hayatımızdaki boşluklar" konusu vardı. "Hayatınızdaki en büyük boşluk nedir? Neyi arıyor, neyin yoksunluğunu şiddetli hissediyorsun?" sorusu üzerine katılımcı arkadaşlarımızın her biri fikirlerini beyan etti, karşılıklı fikir alışverişinde bulunuldu.

Buluşmada derlenen notlardan bir kısmını hayırlara vesile olması niyazıyla kamuoyuyla paylaşmak isteriz.

Süleyman Ragıp Yazıcılar
Uluslararası Genç Derneği Başkanı

HEYECAN YOKSA HAYAT YOK

Özellikle bu sene boşluğunu hissettiğim o şey, "heyecan"dır. Heyecan her şeyin temeli. O yoksa bir işe girişemez, giriştiğim bir işi ise bitiremem. Mesela, gelecek sene yapacağım işleri şimdiden planlıyorum ama günü gelince ne yazık ki planlarımı erteliyorum. Elbette planlar ertelenebilir fakat bunun sebebi heyecansızlıksa bu benim için önemli bir sorun. Hele ki heyecansız olup da bunun farkında olmadan hayat sürenin vay haline.

Bir şeyler yapıp başarısız olabilirim. Hayatın olağan akışında bu gayet doğal. Ama bir şeyler yapıyor ve bunu ne için yaptığını bilmiyorsam bu da aslında hayatımdaki boşluğun bir tezahürü. Sele kapılan kütükler misali bu hayatı yaşayan bizlerin bununla yüzleşmesi gerekiyor.

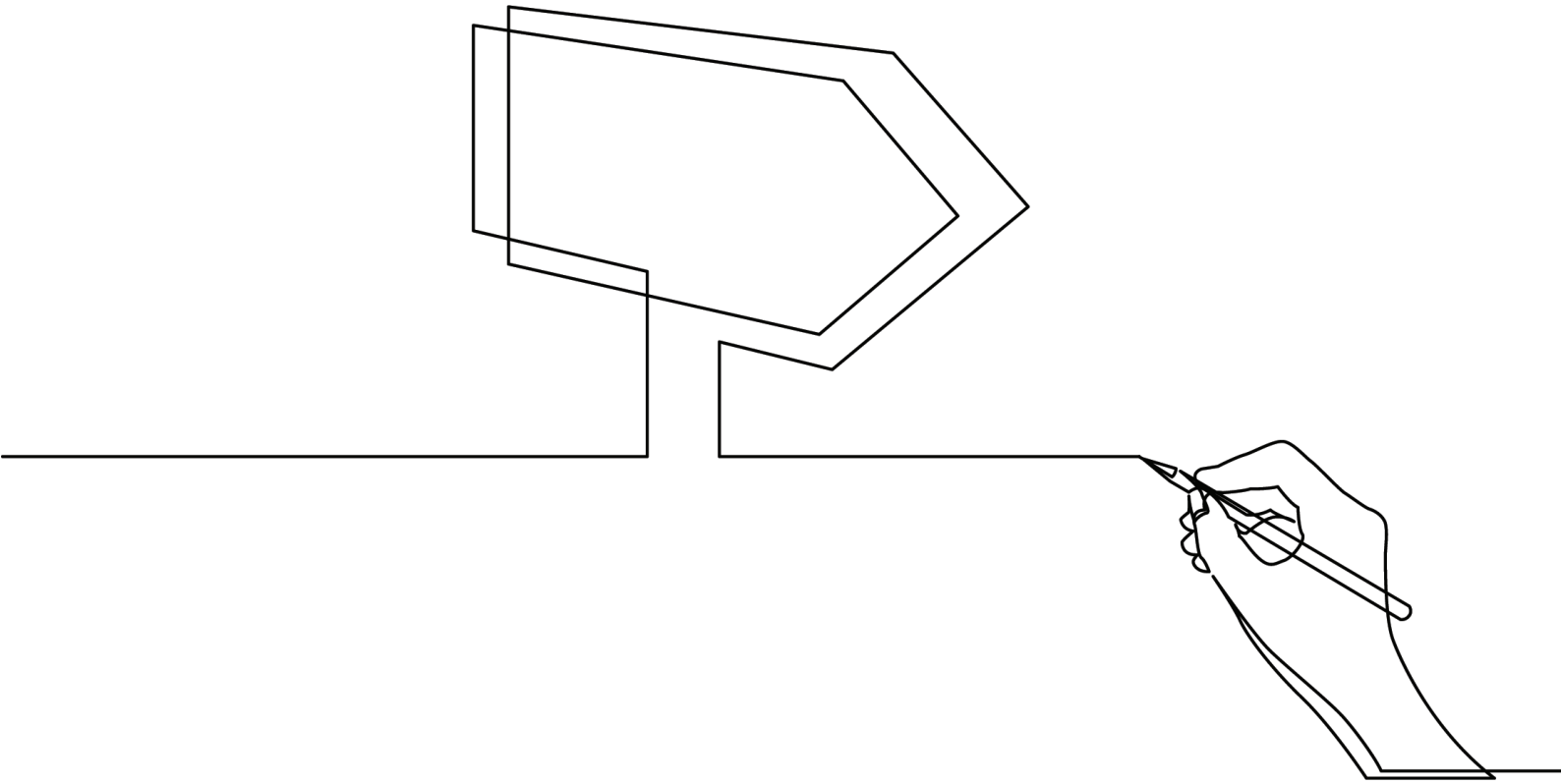
İşin kötü yanı beni hedeflerime ulaştıracak heyecanı nasıl geri kazanacağımı da bilmiyorum. Bu bütün bir gençliğin yüzleşmesi gereken bir mesele.

ÖNÜNE ÇIKAN HER ŞEY FIRSAT DEĞİLDİR

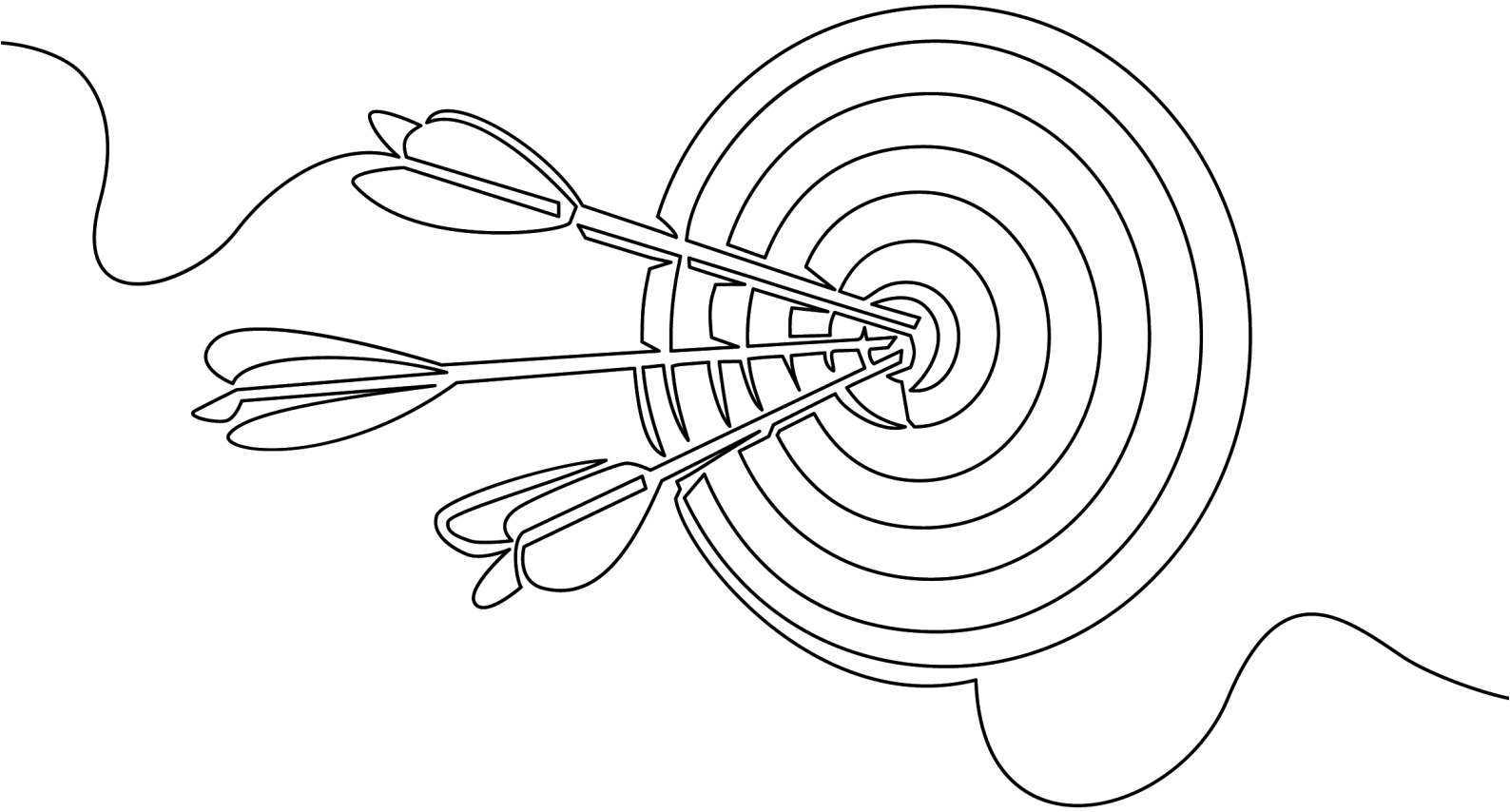
En büyük problemlerimden birisi heyecan duyacak bir işe sahip olmamam. Bir işi sahiplenebilmek yahut o işe girebilmek için öncelikle kendimi tanımam, keşfetmem, benliğimin farkında olmak için kafa yormam gerek. Özellikle biz üniversiteli gençler "önüme gelen her fırsatı değerlendirmeliyim" çukuruna çok sık düşüyor; belirli bir alana odaklanamama problemi yaşıyoruz. Birilerinin bize söylediği şeylerin seline kapılıyoruz. Kendimizi nispeten ehil hissettiğimiz ve derinleşmek istediğimiz mevzulara yeteri ilgiyi göstermediğimizde; ilgimiz bölük pörçük olduğunda faydaya dönüşmesi gereken enerjiyi ve heyecanı kendimizde bulamıyoruz.

Kendimizle yüzleşmek yerine dışarıdan gelen her müdahaleye açık olmak bizi yıpratırken içimizdeki o boşluğu oluşturuyor.

NİYETİN KADARSIN

Hayatımda niyet boşluğu olduğunu düşünüyorum. Yaptığım işlere niyetimi tashih etmeden giriyor olmak bunun farkına vardığımda beni güçsüz hissettiriyor. Tabii ki hayatın akışı içerisinde niyetimizi her daim tashih etmek mümkün olmayabiliyor. Mesela geçtiğimiz günlerde girdiğim Hadis dersinin ilkinde işlediğimiz "Ameller niyetlere göredir" hadisiyle ilgili olarak hocamız "Bu derse 'Ben abdestimi aldım da Peygamber Efendimizin bir hadisini öğreneceğim' diyerek mi geliyorsunuz? Yoksa 'Hoca bunu sınavda kesin sorar.' diyerek mi?" diye sordu. O derse, sınavda çıkacak bir konuyu kavramak maksadıyla geldiğimi kendime itiraf ettiğimde, birçok işimi sıhhatli bir niyetim olmadan yaptığımı fark ettim. Yaptığımız işleri ne niyetle ve hangi saikle yaptığımı bilmemek de önemli bir boşluk doğuruyor hayatımda.

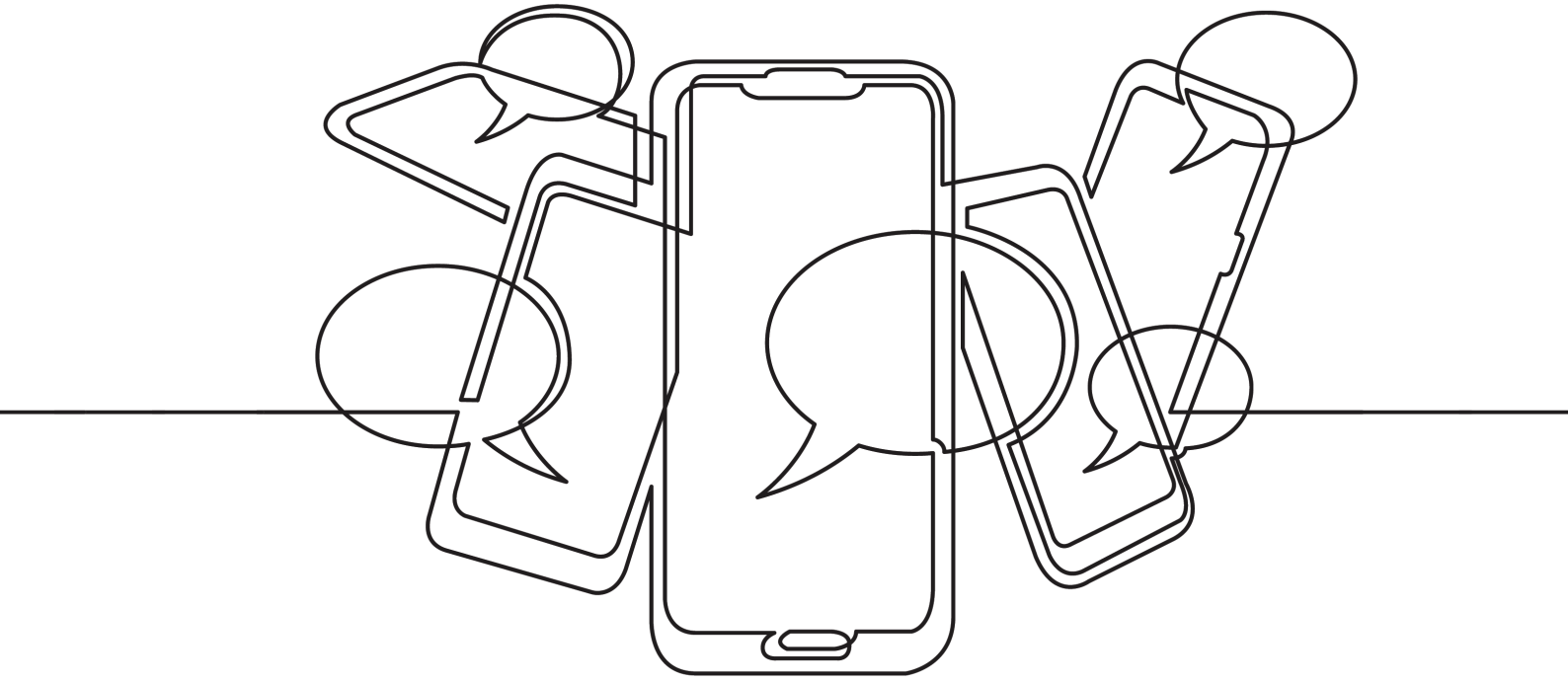

BİR DURUP DÜŞÜNEYİM: BEN KİMİM?

Hayatımızdaki boşlukların bir müsebbibi olan heyecansızlığı iki sebebe bağlıyorum. Bunlardan ilki düzensizlik ve intizamsızlık: Mesela okullarımızın açıldığı şu dönemde bazı hocalarımızın ders anlatmak istememesi ve düzenin dışına çıkması benim de hevesimi kırıyor. Ayrıca çevremizdeki insanların yapması gereken işleri hakkıyla yapmaması benim işlerimi de aksatıyor ve dolayısıyla heyecanımı olumsuz manada etkiliyor.

İkincisi ise hayatımdaki sükun eksiği. Durup dinlenecek, düşünecek, kendimle yalnız kalacak bir alanım ne yazık ki yok. İçinde bulunduğumuz çağda uzleti yitirdik. Kendimle kalabileceğim bir ortamın olmadığı çağdayız. Yalnız olduğum her anımda telefon ve bilgisayarla birlikteyim. Arkadaşlarımlayken de konuşmadığımda sorunluymuşum gibi muamele görüyorum. Kendimle baş başa kalma imkanımın son derece sınırlı olması beni ürpertiyor ve kendimi arama yolculuğumdaki önemli engellerden biri olduğunu düşündürüyor.

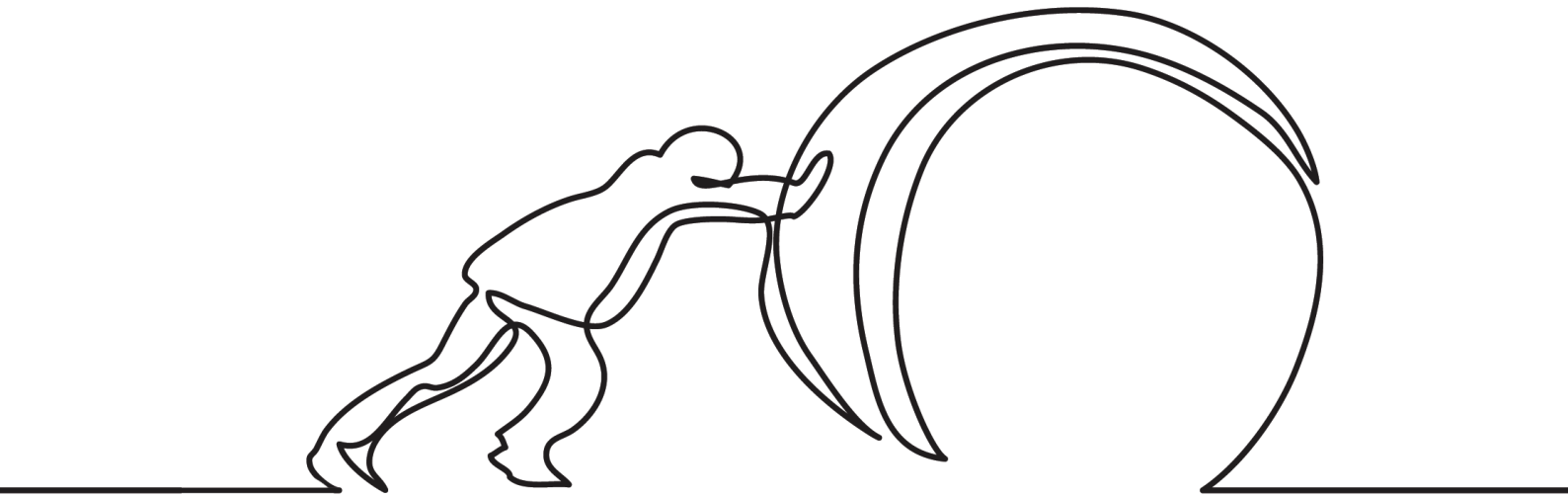
Peygamber Efendimiz'in Hira Dağı'nda yalnız kalması çok çarpıcı bir misal. Bizim Hira'mız var mı? Bırakalım Hira'yı, sessiz kalma, konuşmama özgürlüğümüz var mı? Biraz yalnız vakit geçirsek, konuşmamızı azaltsak hemen problemli insan muamelesi görüyoruz.

İZOLE ORTAMLAR BİZİ SAVUNMASIZ BIRAKIYOR

Beni rahatsız eden şeylerin başında birbirimizi dinlememiz ve ortak birikimlerimizden yeteri kadar istifade etmememiz geliyor. Toplum olarak zengin bir dilimiz ve büyük ilmi birikimimiz olmasına rağmen bu imkanları yeteri kadar kullanmıyoruz.

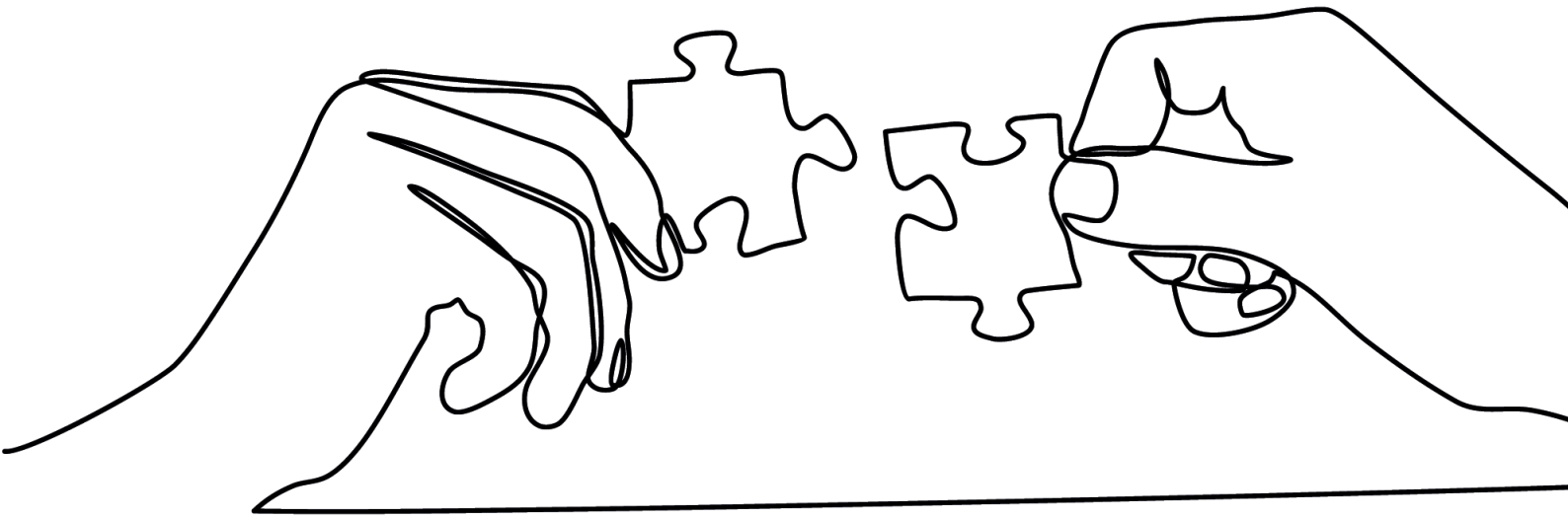
Ayrıca hayata karşı yabancıyım. Büyüdüğüm ortamın ülkenin geri kalanına yabancı ve çağımıza göre kendini güncellememiş olması karşılaşacağım muhtemel boşlukları doğuruyor. İzole ortamda kendimi güvenli ve güçlü hissederken, o ortam dışında savunmasız kılacağımın farkına varamıyorum. Bunu her anladığımda ise ne yazık ki çok geç oluyor. Hasılı gettom dışında kalan insanlarla iletişim kurmada yol ve yöntem eksikliği hissediyorum.

BELİRSİZLİK... İŞTE BOŞLUĞUN SEBEBİ BU

Dünyaya doyup da öteki aleme giden yoktur. Bu bana, insanın yaratılış itibariyle eksik olduğunu düşündürüyor. Hep bir şeylerin yoksunluğunu hissediyor; dünyaya muhtaç gelip yine muhtaç gidiyoruz.

Ayrıca hayatımdaki belirsizlikler de buna bir sebep. Farkında olduğum şeylerin bilgisine sahip olmamak da beni eksik hissettiriyor. Mesela iletişimde belirsizliği azaltma teorisi vardır. İnsanlar tanıştıklarında aralarındaki belirsizlikleri azaltmak üzere hareket eder; karşısındakinin sosyo-ekonomik durumunu, aile yapısını, kültürünü ve sosyal sermayesini anlamak için gözlem yapar, sorular sorar. Böylelikle eksiklikler giderilir ve iletişim tamamlanır. Buradan hareketle hayatımızdaki belirsizliklerin tamamlanması ve boşlukların dolması arasında bir ilişki kurulabilir. Ama hayatımızdaki belirsizliklerin giderilmesi kişiler arasındaki iletişimdeki belirsizliklerin giderilmesi kadar kolay olamıyor. Zira hayatımızın merkezinde olan inançlarımızı doğası gereği sınayamamamız ister istemez bir belirsizliğe yol açıyor. Bunun için özellikle itikadi meselelere eğilmemiz ve inançla ilgili mevzuları akıl ve mantığımıza uygun şekilde içselleştirmemiz son derece mühim.

KALK VE KENDİN İÇİN BİR ŞEY YAP

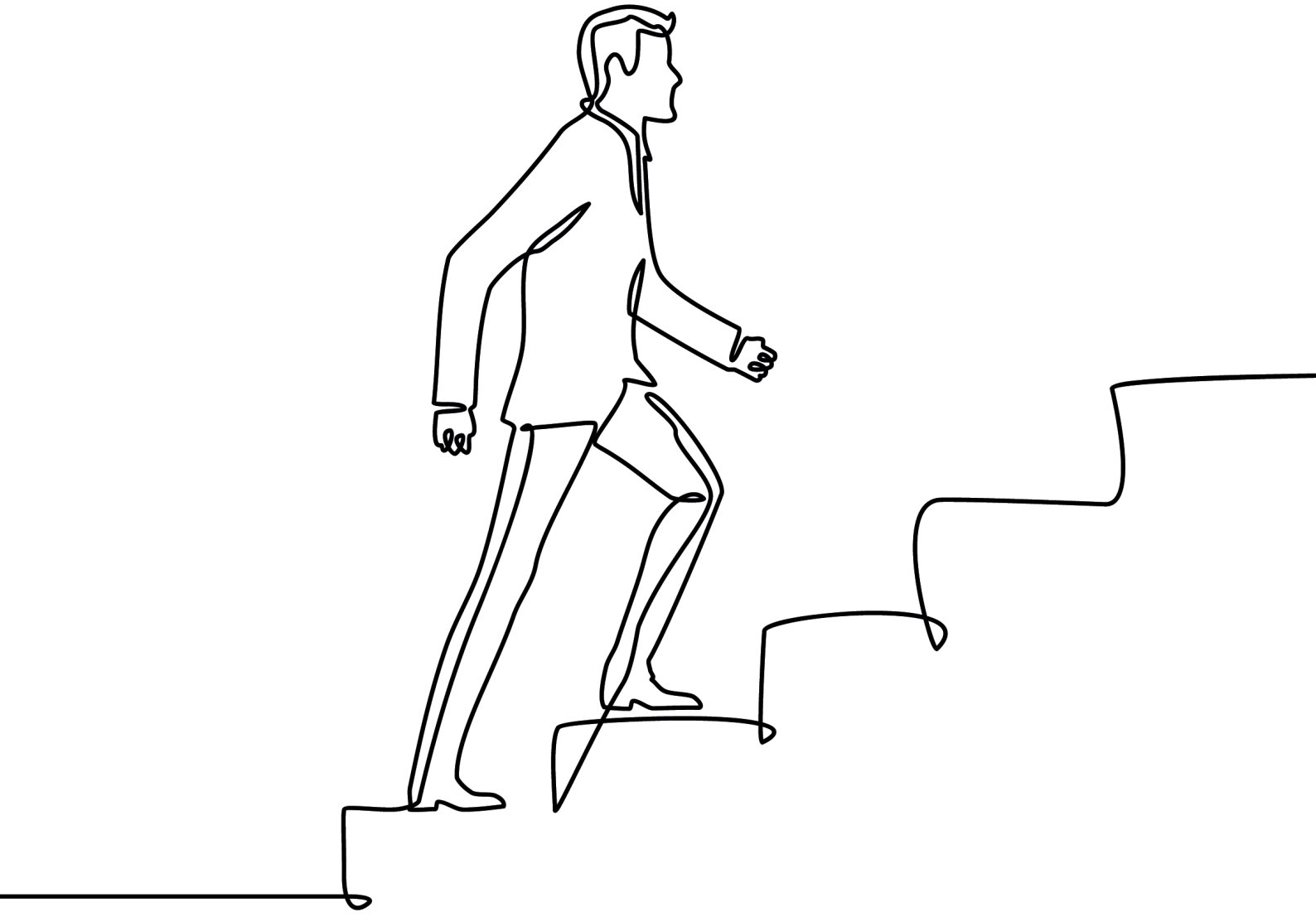
Heyecan kaybı silsile halinde gidiyor. Heyecanımı hiç yitirmedim, düşündüğüm şeyi ertelemeden yaparım diyen azdır. Yapmamız gereken yahut yapmayı istediğimiz işler için harekete geçmememizin bize olan zararının yanı sıra çevremizde bulunan insanlar üzerinde de olumsuz etki oluşturduğu kanaatindeyim.

Ayrıca bir şeyler için çabalamak ve kendim hazırlamak yerine hazıra ve kolaya yöneliyor olmam da beni heyecansızlığa sevk ediyor. Kendim için yemek yapmak yerine dışarıdan yemek söylemek yine bunun bir yansıması. Yarım saatte kendim için yemek hazırlamak zor gelirken dışarıdan gelecek yemeği bir saat beklemek daha kolay geliyor. Bunlar da hayatımın rutine bağlanmasına, kendim için bir şeyler yapma heyecanıma karşı geliyor.

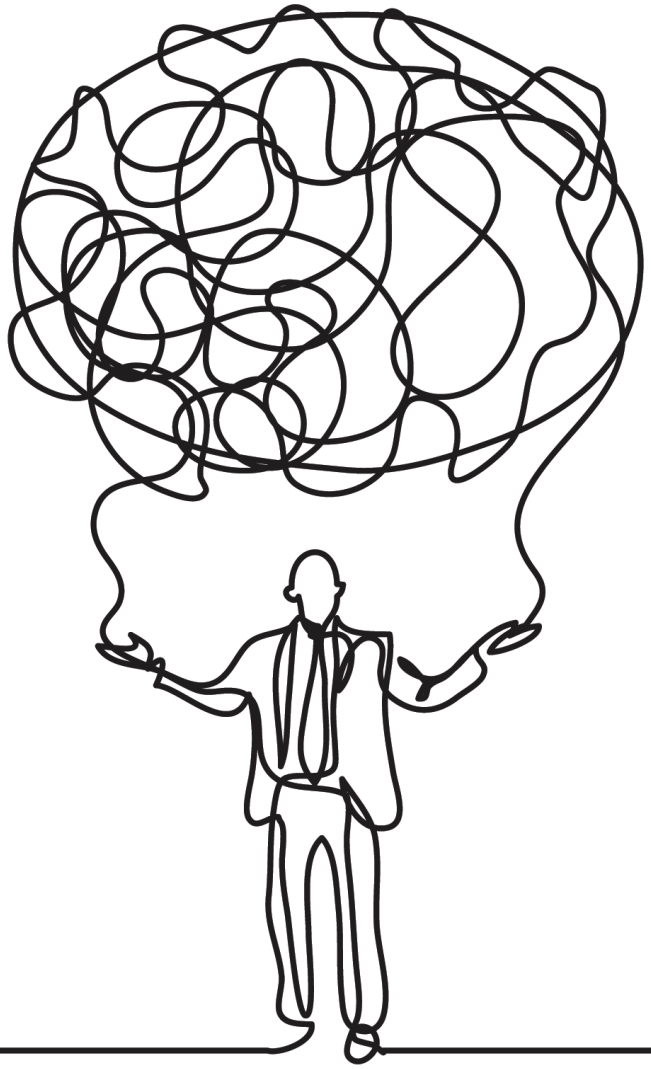
HER YERDE OLAYIM DİYEN BİR YERDE OLAMIYOR

Üniversite başladığım ilk yıl her programa gideyim, her kulüpte yer alayım, her işin ucundan tutayım istiyordum. Önemli olanın bu heyecanı verimli kullanmak ve uzun vadeye yaymak olduğunu yeni yeni anlıyorum. Bir yerde olan her yerde her yerde olan hiçbir yerde ifadesi yahut amellerin en güzeli az ama devamlı olanı düsturundan hareketle işlerimde heyecanı muhafaza edebilmek ve dolayısıyla başarılı olmak için itidalli ve istikrarlı olmayı bilmeliyim.

ŞAHSİYET GİYİP ÇIKARILIR MI?

Kendimi bir grup yazarla yahut birtakım meseleye ilişkin kitapla sınırlandırmış olmamın boşluğunu yeni yeni hissediyorum. Bunca zaman kendime bir şahsiyet arayışında olmuş olmam beni yoruyor. Fark ediyorum ki insanların belirli bir kimliği yok. Değişen ortamlarda ve bağlamlarda farklı kimliklerle ortaya çıkıyorlar. İnsanlara bir kimlik dayatıp, dayattığın kişi olmaya çalışmak çok zor ve suni.

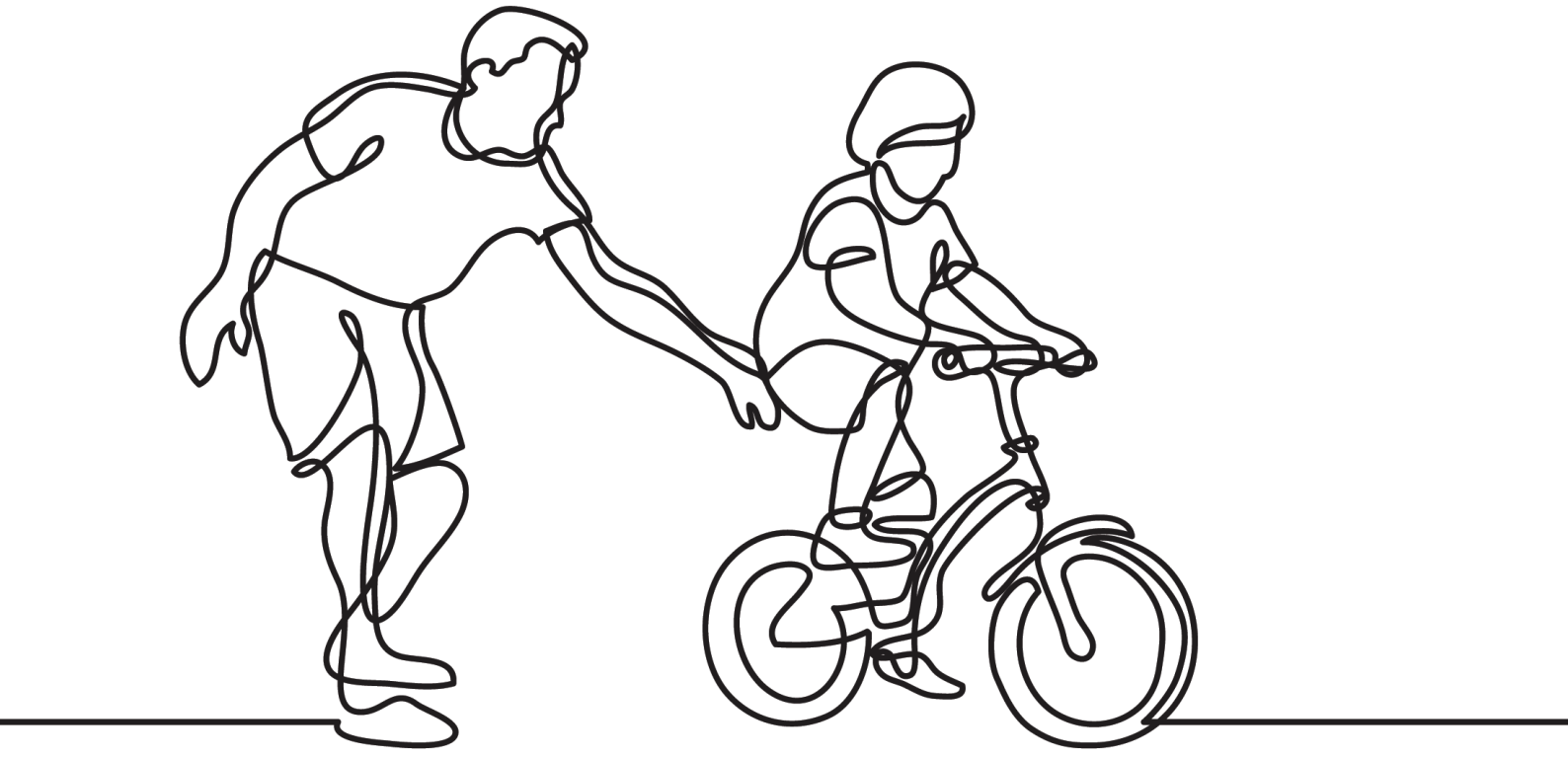

REHBERİM OLSA BÜYÜK ADAM OLURUM

Gençlik malum büyük bir enerji. Ama zaman zaman ne yapacağımı şaşırıyor ve bu enerjiyi yanlış yerlere teksif ediyorum. Genellikle yaşlıların kullandığı "Şimdiki aklım olsaydı..." kalıbını 20'li yaşlarındaki bir genç olarak kullanıyor olmak beni üzüyor. İnsan elbette hata yapacak ama yol gösteren olmadan yapılan işler boş oluyor, bu durum insanda boşluk da yaratıyor.

Şu hayatta gıpta ettiğim ve belki kıskandığım şey, ailesi tarafından çok iyi şekilde yönlendirilmiş bir gençtir. Benimle aynı sıralarda oturup da rehberlerinin yönlendirmesiyle benim geçmişte yapmadığım şeyler için ah vah ettiğim her şeyi yapmış olması açıkçası beni kıskandırıyor.

Beni tanıyan ve bana özel reçeteler oluşturan bir rehberin boşluğunu, eksikliğini hissediyorum. İhtiyacını hissedip aradığım şeye mürşit mi denir, mentor mu denir, üstad mı denir yahut yaşam koçu mu denir bilemiyorum ama güvenebileceğim, danışabileceğim birinin eksikliği hep gündemimde.

BEN BURAYA İNANARAK MI GELDİM?

İnanarak yapılabilecek işlerin eksikliğini hissediyorum. Heyecan eksikliği olduğunu kabul etmekle birlikte bir şeyi sadece heyecanlı olduğumuz için yapabiliyor olmanın da sıkıntı doğurabileceğini düşünüyorum. Mesela 5 vakit namaz kılan biri, namazını her zaman heyecanlı olduğu için kılmıyor. Buna inandığı için ve bunu yapması gerektiği için yapıyor. Ama hayatı sadece heyecana endeksli olarak yaşamaya çalıştığımda elbette bir noktada heyecanım bitiyor ve o zaman iş yarım kalıyor, yapamayabiliyorum. Veya bu yüzden çok ciddi savrulmalar yaşayabiliyorum yaşımdan dolayı. Sessiz sakin oturup düşündüğümde ben neden geldim ki bu dünyaya, ne yapmam gerekiyor hissini yaşadığımda bunun karşılığını dolduracak cevaplar bulamıyorum. Diyorum ki ben buraya geldim. Burada bunu dinliyor olmam benim hayatıma etki edecek bir şey mi? Yani ben buraya inanarak mı geliyorum, yoksa sırf siz çağırdığınız için mi?

HEYECANIN BOŞLUĞU İRADEYLE DOLAR MI?

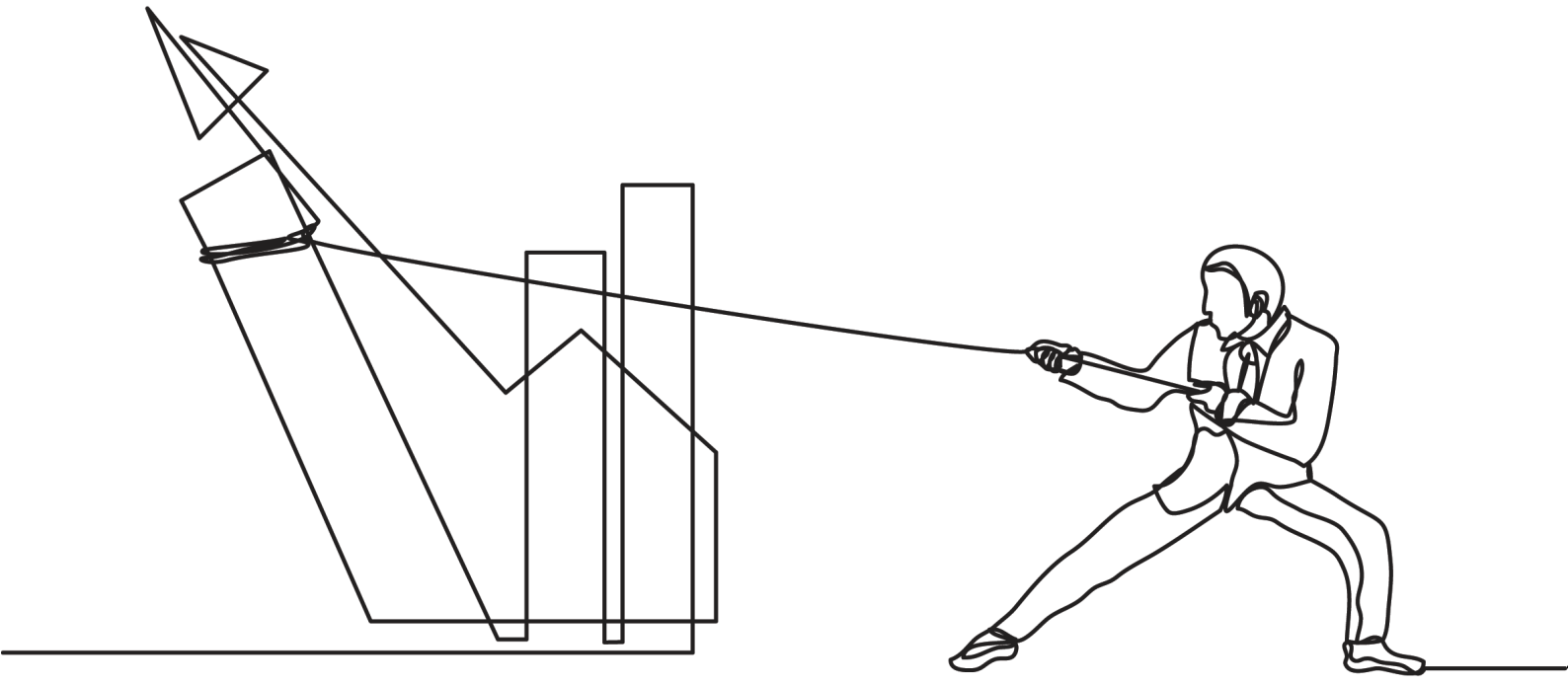
İnsan hangi işte olursa olsun sanki başarıyı bu şekilde sağlıyormuş gibi geliyor. Mesela okuldaki başarılı kitleye bakıyorum. Bunlar hafta sonu da ders çalışıyorlar. Ortalamaları çok yüksek. Derse hep heyecanla çalışıyorlar ki kütüphanelere bakıyorum adamın canı sıkkın, istemiyor çalışmayı ama zorunlu hissediyor. Neden? Çünkü o işe gerçekten iman etmiş. Gerçekten iyi bir mevkiye gelmeye, çok para kazanmaya inanmış ve bunun için çalışabiliyor. Heyecanı olmasa da inancı bu. Yani insanların illa heyecanlı olmaları gerekmiyor. Bir şeye dair inancı var ve inanıyor. Buna hedef de diyebilirsiniz. Bir hedef belirlemiş o hedefe doğru iradesini kullanıyor. Ve sen de, kendinde açıkça o eksikliği görüyorsun.

Yani şunu demek isterim. Gerçekten inandığımız bir şeyler olsa hepimiz irademizi kullanabiliriz. Mesele inanmakta.

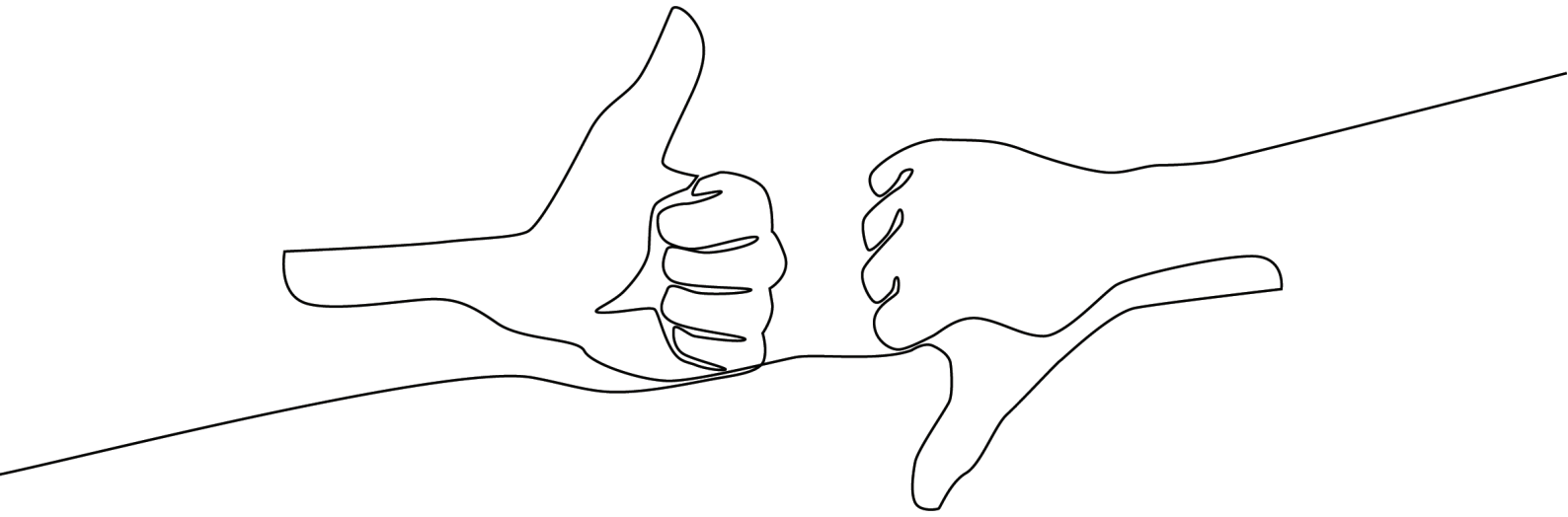
AZMİ OLANA YOL AÇIK

İnanç, zor bir kavram. Bana bir hedef gösterin. Ben bu hedefe mütmain olayım ve buna beni motive edin, ben bu hedef uğruna çok gibi çabalarım. İslam kültüründe de inanç kavramı çok güzel ifade edilir. Bize inanıyorsanız üstün gelecek olan sizlersiniz ayetini tefsirciler sadece iman edenlere değil herhangi bir konuda, herhangi bir şeyde inancı, azmi ve aşkı çok olanlar o konuda diğerlerine üstün gelirler gibi yorumlamışlar. Kimde aşk varsa, kimde azim varsa, kimde heyecan varsa ona o yol açılır. Hayatımızda dolu dolu kalbimizi fethedecek bir inanç, eylem, hedef çok olmadığı için ister istemez büyük bir boşluk oluşuyor.

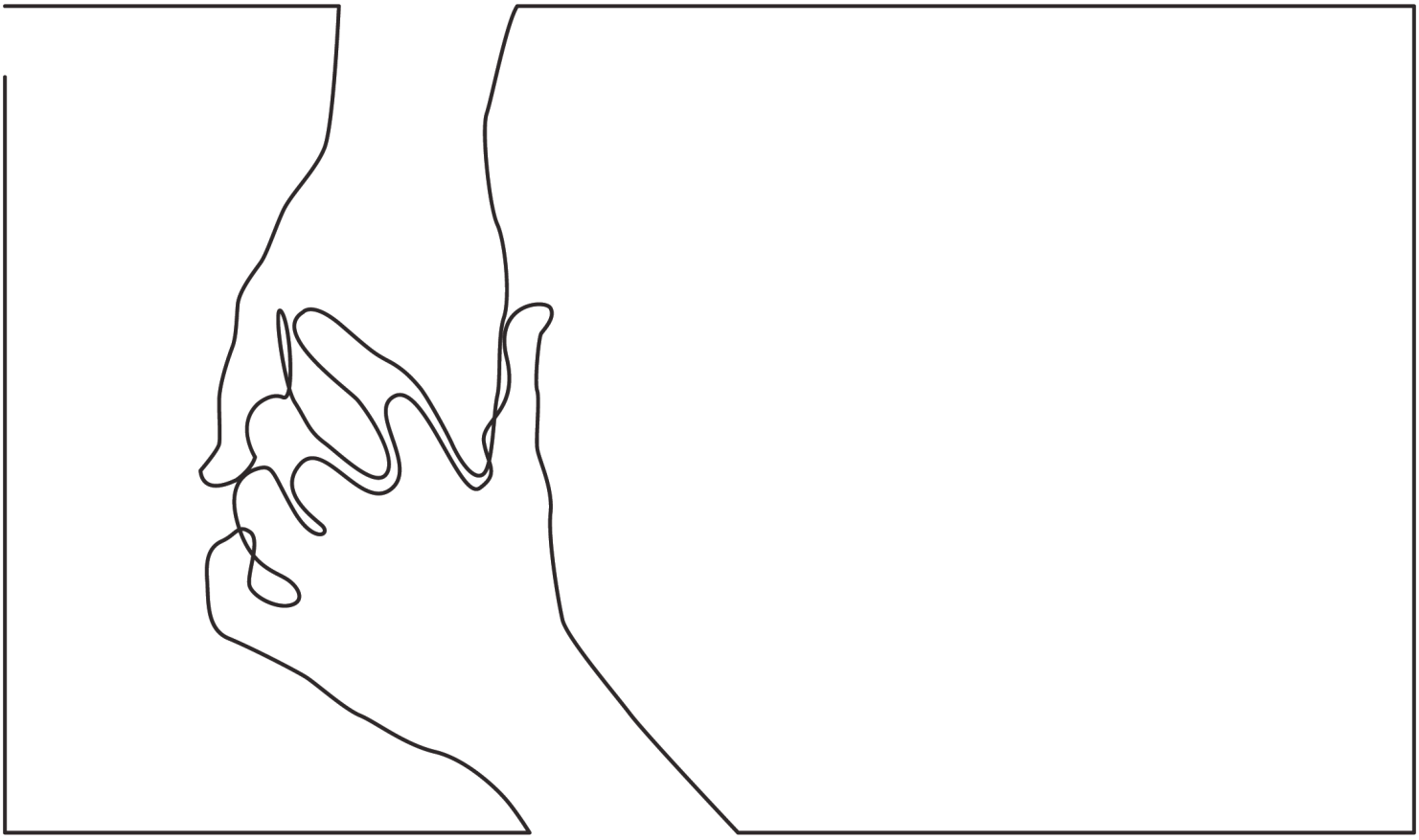
HAYIRDA HAYIR OLUR MU?

İnsanlara hayır diyememek ve bundan dolayı sürekli kendimden ve isteklerimden tavizler vermek dışarıya yansıtmasam da içimde bir huzursuzluk doğuruyor. "İçimde bir şey eksik ama ne?" sorusunu sormama sebep olan şeylerden birinin bu huyum olduğunu düşünüyorum. "Ben"den çok "biz"i düşünelim diyerek büyütüldüğümüz ve bunun sınırını iyi çizmediğimiz için kendimizi feda edelim düşüncesinde feda olan hep "biz" oluyoruz. Bu dengenin olmaması işlerimizi sekteye uğratıyor; hayatımızda boşluklar oluşturuyor.

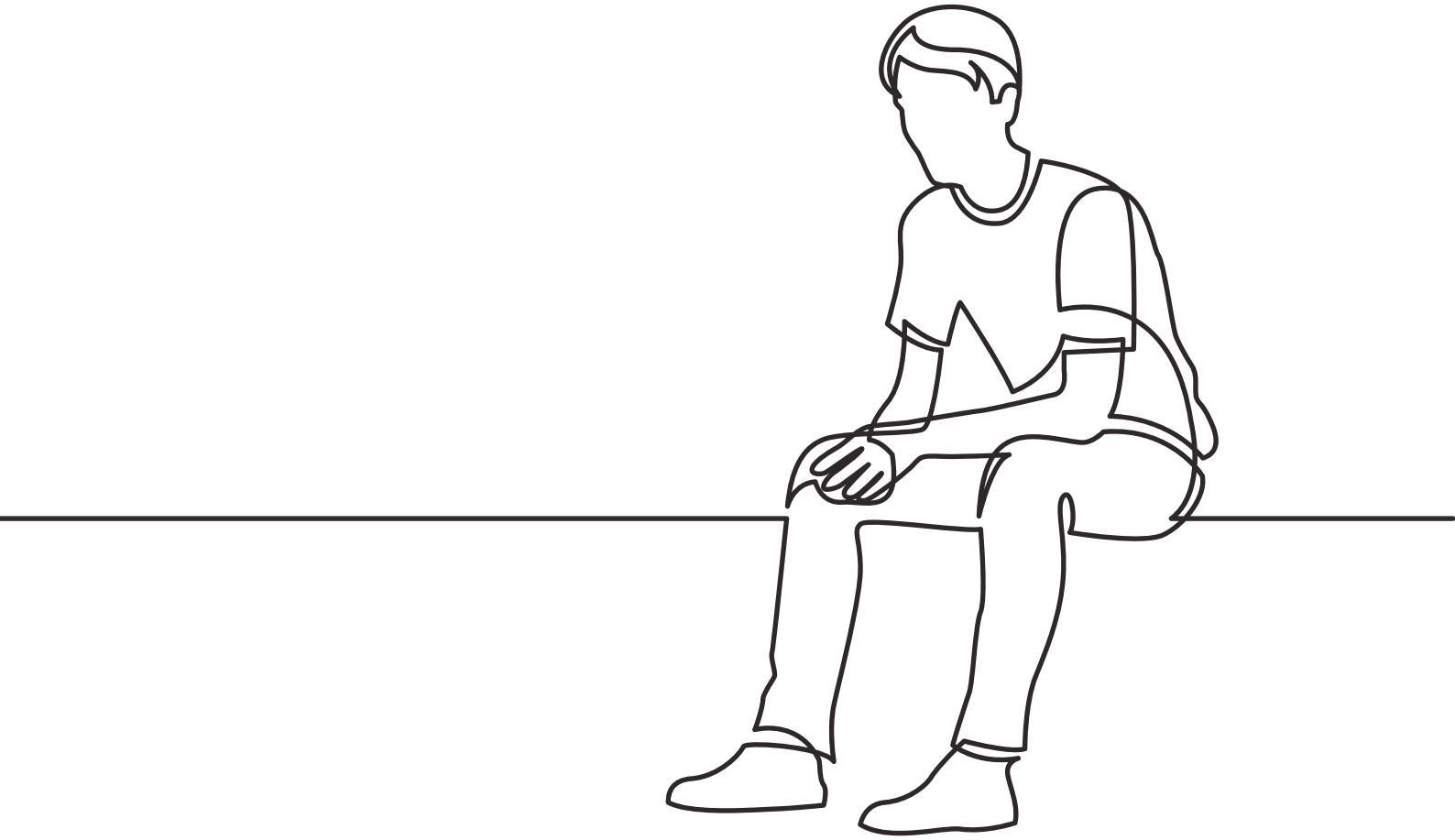
ÇOKTAN EVLENMEM GEREKİRDİ!

Dün gece bu toplantıda bize yönelttiğiniz soruyu yatmak üzere olan bir arkadaşıma sordum. Etrafında dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Tüm samimiyetiyle cevap verdiğine eminim. Dedi ki "Benim bu vakte kadar çoktan evlenmem gerekirdi!" Kurân'i ifadeyle birbirimizde sükun bulmak amacıyla bir araya geleceğim tatlı bir kadın sesinin boşluğunu hissediyorum. Her ne kadar bu ifade gülüşmelere neden olduysa da büyük bir kitlenin hislerine tercüman olduğumu düşünüyorum. İnsanın sevme potansiyeli çok erken safhalarda meydana çıkan bir şey. Uzun zamandır bir insana karşı o aşkın, ilahi hissiyatı yaşamıyorum. Ve şimdi görüyorum ki o hissiyat içerisindeki hareket kabiliyetim ve hayata karşı duyduğum heyecan şimdi yok. Çünkü sevgi ve aşk, şairin "onu yaralar kıpırdatıyor ve o sertelmektedir yaralardan" dediği gibi muharrik güçtür. Heyecansızlığımızın bir sebebi de bu olabilir.

BEN BOŞLUKLARIMLA BENİM

Hayatımızdaki boşlukları hayatımızın bir parçası olarak görmek bizi rahatlatacaktır. Zira bizler aciziz. Kendimizi çok güçlü hissettiğimiz şu zamanlarda acziyetimizin farkında olmalıyız. İnsan boşluklarıyla insandır, anlamlıdır.

ÖTE DÜNYA REHBERİM OLSAYDI

Ailemde okuyan ilk kişi olmam sebebiyle aile içinden bir rehberin eksikliğini hissediyorum. Keşke benden önce üniversite okuyan; küçük yaşlarımdan beri benim için vizyon olacak bir büyüğüm olsaydı, onun hikayeleriyle başarılarıyla büyüseydim. Şimdi yeni yeni öğrendiğim şeylerle küçük yaşlarımda tanışsaydım ve yol ayrımlarında bana ışık olacak aile fertlerim olsaydı diye düşünmüyor değilim. Bu dünyadaki yolculuğumuzda eksikliğini hissettiğim bir rehberin manevi yolculuğumda da eksikliğini hissediyorum.

www.gencdernegi.org

@gencdernegi

ULUSLARARASI GENÇ DERNEĞİ